

ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 6 Φεβρουαρίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

διέθεσε το τρίτον ή το τέταρτον των εισπραξιών του ή αποκριματικός θιάσος των κ.κ. Θεοδοσίου και Γρίβα, δέν διεμαρτυρήθη δέ ακόμη διά την Ιεροσουλίαν αυτήν το έν Πειραιεί τμήμα της «Αναπλάσεως» το άγρίως έπιτεθέν πρό ήμερών, διά των φαιδρωτάτων μανιφέστων του, κατά του άκίκου Καρναβίλου.

Και όμως ή διεμαρτυρήσις έδω έπεβάλλετο, έπεβάλλετο δέ ακόμη και τις Αστυνομίας ή επέμβασις, διότι το πράγμα έπερβαίνει τά όρια του άστέιου και εισέρχεται έλαστωχώς στις Άσεθείας και στις Κακοθείας τά οίκοπέδια.

Ξαίρετε δέ τί ακόμη ήμπορεί να συμβή, αν ήρεθοσν οι κ.κ. Θεοδοσίου και Γρίβας άνενόχλητοι να επιδεικνύουν στους δρόμους την μουντζουρωμένη μοίρη τους και να διασκορπίζουν δεξιά και άριστερά τις φαιδρωτάτες καταρακτικές τους ύπερ του Παναγίου Τάφου; Καθόλου παράδοξον να προκηρύξην αίτιον ή μεθαιρίον ή θεατρώνης του Βαριετέ ή του Γκαϊτέ, ή οιουδήποτε άλλου δημοσίου χοροϋ, ότι διά τον ίδιον Ιερόν κ' έθνικόν σκοπόν διαθέτει τάς εισπράξεις μιας βραδιάς, κατά την ύποίαν ή δεσποινίς Κλαίρη και ή αιδήμων Φοφώ θα σκώσουν λίγο παραπάνω το φουστάνι τους ή θα κατεβίσουν λίγο παρακάτω το ντεκολτέ τους,

όπως σώσουν τον κινδυνεύοντα Τάφον του Χριστού από τάς έπιβούλους έπιθέσεις των Σλαύων και των Ίησουϊτών.

Ότι φυσικόν μας είνε να τά παίρνομε όλα τά πράγματα στο άστέιον, κανείς δέν ήμπορεί να μάς το άρνηθῆ. Υπάρχουν έν τούτοις και μερικά περιστάσεις που ήφείλομεν να θυσιάζωμεν την φαιδρωτάτά μας έστω και αν διατρέχωμεν τον κίνδυνον να μάς ποίνε ανθρώπους σοβαρούς.

ΘΑ ΚΛΑΨΟΥΝ

μανάδες και παιδιά! εΐπεν ο κ. Δουλιγιάννης, κατά τους «Καιρούς».

Έγουν δηλαδή να είπομε, τόσας οικονομίας επέφερε στον προϋπολογισμόν του 1903, ώστε θα κλάψουν μανάδες και παιδιά, άφοϋ τόσοι υπάλληλοι, οικονομίας ένεκεν, θα πεταχθοϋν στους δρόμους.

Με μεγάλην και δικαιολογημένην άνυπομονήν περιμένομεν να μάθουμε, αν οι μανάδες αυτές και τά παιδιά θανάκουν εις Κορδονακούς υπαλλήλους, διότι μερικοί έχουν την άνοσήν να πιστεύουν, ότι θα είνε μανάδες και παιδιά μόνον των άντιπολιτευόμενων.

ΤΗΣ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ

του Τυρνάβου και δύο τρεις ακόμη άλλαι «καταφύριες» άκαρτωταί εκλογαί έπεκυρώθησαν όχι διότι έπρεπε να έπικυρωθοϋν, ή διότι έδωσε και πήρε το ρουσφέτι, αλλά διότι... ή Πλειονοψηφία έζήτησε την έπιείκειαν αυτής και έπέισθη ότι υπάρχουν και λόγοι έπιεικειάς.

Το λέγει το έπίσημον Κυβερνητικόν όργανον και όρειλομεν όλοι να σχολίσωμε το στόμα μας.

ΤΑ ΘΕΡΜΟΤΑΤΑ

συγγραφήτά μας στην Άστυνομίαν διά την άπογύμνωσιν του χρυσοχοείου Κωνσταντάρα το όποιον, καθώς σημειώνουν όλ' οι όδηγοί των Άθηνών, κείται εις κεντρικώτατον μέρος, επί της όδοϋ Σταδίου, άπέναντι του Άρσκαείου.

Κατόπιν του Άστυνομικού αυτού θριάμβου, ε κ. Γενήσερλης θα μάς έπιτρέψῃ να του παρατηρήσωμεν εύλαβώς, ότι άσφάλειαν της περιουσίας του μπορεί να έχῃ κανείς μόνον εις εκείνα τά μέρη τά όποια δέν φρουροϋν τά κρήνη και τά λευκά χειρόκτια των άστυφυλάκων του.

ΤΗΝ ΣΑΝΙΔΑ

έπιδεικνύει ή «Πρωία» στο προχθεσινόν της άρθρον, καλοϋσα τους άντιπολιτευόμενους βουλευτάς να συνεντισθοϋν, τώρα που ή Βουλή, μετά την περάτωσιν των έξελεγγέσεων «είσέρχεται εις τά σπουδαία και τά κύρια έργα της».

Και φωνάζει έξηγησιωμένη:

— Εκείνοι οΐτινες έν τη όρμη του Πολιτικού Άνταγωνισμού ήθελον, ύπερ προφίσεις και προτήματα, προτάξει τά συμφέροντα των προσώπων αυτών ύπερ τά συμφέροντα της Πολιτείας, τά δεικνύοντα κτλ. κτλ. δέν πρέπει να ύπολογίζωσιν εις την άνοχήν του Έθνους, αλλά να φοβώνται την όργην αυτού.

Όπερ έστι μεθερμηνεζόμενον:

— Μαζέψετε τά λουριά σας, κύριοι Άντιπολιτευόμενοι, γιατί θα δουλέψῃ σανίδα!

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ

άθώωσιν του ύποπλοιάρχου κ. Γούδα, την τόσον σχολιασθείσαν άπ' όλας τάς Άθηναϊκάς έφημερίδας και τόσον σχολιαζομένην άκόμη εις τους Στρατιωτικούς και Ναυτικούς κύκλους, ήμπορεί να ειπῆ κανείς ότι μέχρι της εύτυχούς εκείνης ήμέρας που θα καταργηθοϋν ή θανάδιοργανωθεϋν τά Ναυτοδικεία και τά Στρατοδικεία, δέν θα ήτο άσχημον οι μὲν ναυτικοί να δικάζωνται στο Στρατοδικείον, οι δέ στρατιωτικοί στο Ναυτοδικείον.

Έτσι ή δικαιοσύνη θάπνόμεται άκεραιότερα και τά παράπονα της συναδελφικής φαγωμάρας θα λείπουν.

Οι κ. κ. Λυμπρίτης και Καραπάνος άς την μελετήσουν την γνώμη αυτήν.

ΤΟ ΡΟΥΣΦΕΤΙ

το παντοδύναμο, το όποιον εύρίσκεται έν τη ήμερησίη διατάξει, καθώς και τά πετσώματα, τά έποια, καθώς πάμε με τους διαφόρους Καζάζηδες και καπετάν Άρκούδηδες, γρήγορα θα τεθοϋν και πάλιν εις την άναγκαστικήν κυκλοφορίαν, το ρουσφέτι λοιπόν και τά πετσώματα είνε λέξεις κ' αί δύο του άειμνήστου Θρασ. Ζαΐμη, πατρός του κ. Άλεξάνδρου Σιγγιλοϋ, ο όποιος και μόρφωσιν εύρητάτην ειχε και πράγματα ώραία έλεγε.

Μεταξύ των άνεκδότων του μακαρίτου Ζαΐμη, άναφέρεται και το χαριτωμένον αυτό: Στα 72

F. AUGUSTO DE BENEDETTI

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

(2)

Η ΚΛΩΣΤΗ ΕΣΤΡΙΦΤΗΚΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

(με όρθιαλμούς δακρυσμένους)
και το θυμόσικι και πονώ και κλαίω... (Διακοπή.)
(Βιαστικά. Άπαρηγόρητος)
Δέν έρχεται...κι' όμως περνά ή ώρα... (Βραχνή τήτη διακοπή.)
(με άπληρη φωνήν - με εύδιάρκτον συγκίνησιν).
Τάχα να μ' άγαπή άκόμη τώρα; ..
(Μετά όρμητικόν λυγμόν ένδομούχου όλγους). Εκείνος το έγραψεν αυτό! (Κατόπιν κατωρθέωνε να συγχερατήσῃ έαυτήν και φιλεϊ ένσυχρόν τον όπισθον φάρε εις τον λαϊμόν. Διακοπή. Έπαναλαμβάνει με κεφαλήν ύψωμένην και κλειστάς όφθαλμούς.)

Τάχα να μ' άγαπή άκόμη τώρα;
(Αΐφνης άκούσασα ότι έξωθεν όύτουν έν κλειδίον εις την κλειδαριάν, άντριχιάζει, άνκυμνεί: άκίνητος με τά νύτα γυρισμένα προς την θύραν).
Έδμ. (Άνοιξας την θύραν και έπαναθέτων το κλειδίον εις το θυλάκιόν του προχωρεί. Είνε άτημελήτως ένδεδυμένος, ή μορφή του εκφράζει κούρασιν, άηδίαν. Βλέπων την Έβελίαν λέγει με ύφος όχι πολύ διαγυτικόν, άλλ' εύγενές:) Καλή μέρα, Έβελίνα! (την φιλεϊ δις επί των πρειών).
Έβελ. Σ' έπερίμενα πολύ σήμερα...
Έδμ. (Κίνημα άνυπομονήςας). Δέν πιστεύεις λοιπόν ότι έχω έργασίαν; Σε βεδιόνω ότι άπορώ και έγώ πως εύρίσκω καιρόν να τά κάνω όλα... Πώς εΐσαι;
Έβελ. (χωρίς να του άπαντήσῃ). Και σύ;
Έδμ. Γνωρίζεις ότι κάμποσον καιρόν τώρα εΐμαι τόσον νευρικός...
Έβελ. Τό είξέρω.
Έδμ. Τί είνε χάρμου; Α! Τά άνω... (συνάζων αυτό). Ποιος τά έπέταξεν εις το πάτωμα;
Έβελ. Έγώ τά έπέταξα.
Έδμ. (Καταληφθείς από δυσάρεσκίαν). Σύ... Σύ...; Και γιατί; Τί σου εκκαμν τά φτωγά αυτά άνω;
Έβελ. (Θλιθερώς) Τίποτε... Τά άνω τίποτε... Έσύ μου εκκαμες κακό...
Έδμ. (Με βραχνόν στεναγμόν). Τά ίδια πάλι... Και

μπορούμε να μάθουμε... Μήπως εΐσαι και σύ νευρική σήμερα;
Έβελ. Εΐμαι, και πρέπει να εΐμαι έραντίον σου.
Έδμ. (Άφοϋ την παρετήρησε επ' όλίγον). Άσχημα, άγαπητή μου, άσχημα... διότι με αυτόν τον τρόπον θυμώω περισσότερο.
Έβελ. (Υψώνει τους ώμους).
Έδμ. (Ζωηρότερον), Άκου τί συμβαίνει. Έπειτα από έξ ώρών άσφυκτικήν και κούραστικήν έργασίαν έρχομαι έδώ να διασκεδάσω όλίγον και...
Έβελ. (Με έλαφρώς θλιθεράν εϊρωνείαν. Α! να διασκεδάσῃς... Ω! Άρκετά διασκεδάσας με έμέ...
Έδμ. Ω!
Έβελ. (Έπαναλαμβάνουσα). Ω!... Α, άγαπητέ μου... Τώρα σε καταλαβαίνω.
Έδμ. (Σκαιώς). Άργά με έγνωρίσας (ήρεμώτερον). Πάντοτε ο Ίδιο; ήμουν προς έσέ' δέν έλλαξα ποτέ.
Έβελ. (Με μειδίαμα πικρώς εϊρωνικόν). Ω όχι... Μάλιστα!
Έδμ. (Υψών του. ώμους). Λέγε ότι θέλεις...
Έβελ. (Με άξίουςαν πικρίαν). Μάλιστα, είνε καθώς τάς πρώτας ήμέρας του έρωτός μας...
Έδμ. (Καταβάλων προσπίθειαν). Θεέ μου... Ένωσις... Δέν μπορεί κανείς πάντοτε να έχῃ την διάθεσιν... (με προσποιητήν γλυκύτητα και άφέλειαν). Άλλως τε σε άγαπώ πάντοτε. (Άκολουθεί)